

Засади лінгвістичного аналізу медіатексту

Галина Шаповалова ¹, Ярослава Шебештян ² та Василь Путрашик ³

Анотація

У статті йдеться про засади лінгвістичного аналізу медіатексту, з'ясовано своєрідність вивчення журналістського твору як центрального поняття підготовки професійного мовця; зосереджено увагу на базових для відповідної методики поняттях (ознаках, одиницях, компонентах та ін.), які є визначальними як для самого процесу вивчення медіатексту, так і для виокремлення різних типів аналізу журналістського твору. У розвідці враховано, що одними з найважливіших в опануванні професійних компетенцій є навички читати – аналізувати – говорити / писати, а текстознавство як навчальний курс і галузь знань має інтегральний характер, логічні структурні зв'язки майже з усіма журналістськознавчими дисциплінами. Найбільш адекватне розуміння медіатексту дає його комплексний аналіз, зокрема культуромовний або структурний (з урахуванням усіх компонентів: тематичного, логіко-поняттєвого, інформаційного, емоційно-експресивного, архітектонічного та ін.). Запропоновані теоретико-практичні розробки можна задіювати під час опанування студентами різних фахових дисциплін, що сприятиме свідомому використанню всіх лінгвально-паралінгвальних засобів текстотворення, а отже, забезпечить і ефективність професійної діяльності. Доведено: багатоаспектне, вдумливе опрацювання медіатексту на підставі методики лінгвістичного аналізу – дієвий інструмент опанування журналістики у вищій школі. Цей підхід апробовано під час вдосконалення освітньої програми в межах міжнародного проекту Еразмус+ KA2 *“Journalism Education for Democracy in Ukraine: Developing Standards, Integrity and Professionalism / DESTIN”*, а орієнтація на фундаментальне осмислення медіатворчості, вироблення критичного мислення майбутнього фахівця (що справді є результатом послідовного систематичного читання й аналізу різноманітних журналістських текстів) схвально оцінені й закордонними експертами.

Ключові слова: аналіз; журналістська освіта; медіатекст; методика; одиниці медіатексту; ознаки медіатексту; типи аналізу.

1. Вступ

Постановка проблеми. Сучасна журналістська практика засвідчує актуальність потреби вдосконалення підготовки українських медійників. В академічні програми вищої школи наразі входить широке коло різноманітних дисциплін, центральним поняттям яких є медіатекст: діахронна журналістика орієнтована на вивчення прецедентних медіатекстів, синхронна — на способи, методи, прийоми вибору теми, пошуку фактів, мовностильового оформлення інформації тощо, тобто на конструювання медіатексту. Отже, одними з найважливіших в опануванні професійних компетенцій вважаємо навички читати — аналізувати — говорити / писати. Текстознавство як курс і галузь знань має інтегральний характер,

логічні структурні зв'язки майже з усіма журналістськознавчими дисциплінами.

Теорія медіатексту перебуває на етапі формування і, відповідно, не набула ще стрункості та глибокого обґрунтування. Основні поняття потребують переконливого з'ясування, осмислення, доопрацювання дефініцій та оптимальних терміноокреслень. Це засвідчують і дотичні до питань медіатекстознавства сучасні праці українських мовознавців та журналістознавців. З огляду на те, що будь-яка теорія спирається на поняттєвий апарат, який визначає її цілісність, суттєво, щоб його компоненти були гармонізованими, добре продуманими, супроводжувалися чіткими дефініціями, учення про текст потребує подальшого вдосконалення. Усе зазначене прямо стосується фундаментальної для

¹ Uzhhorod National University (Uzhhorod, Ukraine), e-mail: halyna.shapovalova@uzhnu.edu.ua

² Uzhhorod National University (Uzhhorod, Ukraine), e-mail: yaroslava.shebeshtyan@uzhnu.edu.ua

³ Uzhhorod National University (Uzhhorod, Ukraine), e-mail: vasyil.putrashyk@uzhnu.edu.ua

професійних мовців — медійників — дисципліни «Текстознавство» / «Медіатекстознавство», яка має інтегральний характер, узагальнює як медіалінгвістичні курси, так і спеціальні журналістичні дисципліни («Теорія і практика / методика журналістської творчості», «Тележурналістика», «Онлайн-журналістика», «Публіцистика» та ін.). Тому методичні розробки в галузі текстознавства можна успішно задіювати під час вивчення різноманітних предметів журналістичного циклу. Одним із найефективніших методів / способів осмислення мовленнєвих масивів є лінгвістичний аналіз тексту. Однак до цього часу більшість наявних розробок не пристосовані саме до масмедійних творів. Звичайно, нові теоретичні напрацювання неможливі без урахування ґрунтовних, багаторічних досліджень українських лінгвістів різних аспектів художнього тексту.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Оскільки теорія медіатексту як відносно нова галузь спирається на здобутки загального мовознавства, лексикології, граматики, стилістики, риторики, прагматики, семіотики, герменевтики тощо, важливим у контексті нашого дослідження є доробок відомих українських науковців ХХ — ХХІ ст. І. І. Ковалика, Л. І. Мацько, М. Я. Плющ (1984), В. В. Різуна, А. І. Мамалиги, М. Д. Феллера (1998), Т. В. Радзівської (1999), К. С. Серажим (2008), І. М. Кочан (2008), Т. В. Кузнецової (2020) та ін.

Безперечно, ключовою категорією лінгвістичного аналізу медіатексту є *текст і медіатекст*. До цього часу дискусійними є як зміст самих понять медіатекст, журналістський текст, так і їх розмежування. Вважаємо, що тут слід виходити з уже апробованого в науці розуміння тексту. Так, в енциклопедичній лінгвістичній літературі (Rusanivskyi & Taranenko, 2004, с. 679–680) акцентовано увагу на таких найважливіших рисах цієї комунікативної одиниці, як усний і письмовий варіанти вияву, лінійність (реалізується за допомогою змістових, морфологічно-синтаксичних тощо засобів контактної і дистантної). Підкреслимо: однаково суттєвими є і внутрішні текстові зв'язки (розгортання макротем на рівні мікротем; послідовність актуалізації ключових понять, умонтованих у твір фактів та ін.), і зовнішні / формальні (архітектоніка, композиційна, жанрова специфіка тощо). У методиці лінгвістичного аналізу тексту слід брати до уваги

комплекс критеріїв, серед яких — і стильова визначеність. Такий підхід актуальний також для вивчення медіатексту.

У журналістичній царині також є відповідні напрацювання, зокрема такі: В. В. Різун «Визначення теми тексту: проблема редакторського аналізу» (дисертація на здобуття наукового ступеня кандидата філологічних наук, 1988), «Літературне редагування» (Київ, 1996), «Аспекти теорії тексту» (Нариси про текст, Київ, 1998, с. 5–59); К. С. Серажим «Текстологія: елементи тексту і апарат видання» (Київ 1998), «Текстознавство: підручник» (Київ, 2009); А. І. Мамалига «Закономірності системно-структурної організації публіцистичного тексту» (дисертація на здобуття наукового ступеня кандидата філологічних наук, 1988), «Синтаксис тексту» (Нариси про текст. Київ, 1998. С. 61–221); М. Д. Феллер «Редагування як різновид мовленнєвої діяльності» (дисертація на здобуття наукового ступеня кандидата філологічних наук, 1987), «Текст як модель комунікативного акту (комунікативна ефективність тексту)» (Нариси про текст. Київ, 1998. С. 224–334); Б. Потятиник, М. Лозинський «Патогенний текст» (Львів, 1996) та ін. Інтерес сучасних науковців викликають різні аспекти функціонування медіатексту, зокрема в соцмережах (Tau et al., 2020). Враховуючи здобутки багатьох учених, ми вже маємо деякі напрацювання різних аспектів теорії медіатексту, осмислення дискусійних проблем, спроби окреслення стрижневих понять, пропонували дефініції (напр., Shebeshtian & Sharovalova, 2015). Комплексно й більш повно виклали власні спостереження щодо медіатексту, розробили методику його аналізу за різними параметрами та подали відповідні схеми у виданні «Теоретико-практичні питання текстознавства» (Shebeshtian & Sharovalova, 2016).

Мета розвідки — з'ясувати специфіку лінгвістичного аналізу медіатексту як центрального поняття підготовки професійного мовця — журналіста. Серед завдань — зацентрувати на базових для відповідної методики поняттях (ознаках, одиницях, компонентах та ін.), які є визначальними як для самого процесу вивчення медіатексту, так і для виокремлення різних типів аналізу журналістського твору.

Методи дослідження. Найсуттєвіші питання теорії медіатексту опрацьовуємо з урахуванням

відомих засад теорії пізнання — принципів діалектики, практики, об'єктивності, історизму тощо — за допомогою загальнонаукового та спеціального інструментарію. Методика лінгвістичного аналізу тексту стосується і теоретичного, і прикладного рівнів, що виявляється в можливості застосування результатів у навчальному процесі, у професійній діяльності медійника. Добір ключових категорій, критеріїв, розробка схем потребують обов'язкового врахування об'єктивних і суб'єктивних чинників: специфіки сучасного українського медіапростору, різноманітних просторово-часових обставин, пріоритетів провідних ЗМІ, фаховості журналістів тощо (що найбільш очевидно на лексичному, фраземному, словотвірному рівнях).

Теорія медіатексту перебуває на етапі формування і, відповідно, не набула ще стрункості та глибокого обґрунтування. Основні поняття потребують переконливого з'ясування, осмислення, доопрацювання дефініцій та оптимальних терміноокреслень. Це засвідчують і дотичні до питань медіатекстознавства сучасні праці українських мовознавців та журналістикознавців. З огляду на те, що будь-яка теорія спирається на поняттєвий апарат, який визначає її цілісність, суттєво, щоб його компоненти були гармонізованими, добре продуманими, супроводжувалися чіткими дефініціями, учення про текст потребує подальшого вдосконалення. Усе зазначене прямо стосується фундаментальної для професійних мовців — медійників — дисципліни «Текстознавство» / «Медіатекстознавство», яка має інтегральний характер, узагальнює як медіалінгвістичні курси, так і спеціальні журналістикознавчі дисципліни («Теорія і практика / методика журналістської творчості», «Тележурналістика», «Онлайн-журналістика», «Публіцистика» та ін.). Тому методичні розробки в галузі текстознавства можна успішно задіювати під час вивчення різноманітних предметів журналістикознавчого циклу. Одним із найефективніших методів / способів осмислення мовленнєвих масивів є лінгвістичний аналіз тексту. Однак до цього часу більшість наявних розробок не пристосовані саме до масмедійних творів. Звичайно, нові теоретичні напрацювання неможливі без урахування ґрунтовних, багаторічних досліджень українських лінгвістів різних аспектів художнього тексту.

2. Результати дослідження

Щодо методики лінгвістичного аналізу медіатексту, звичайно, найбільш оптимальним орієнтиром є апробовані в мовознавстві підходи. У методиці аналізу медіатексту / медіатору актуальними залишаються поняття ознак, лінгвальних одиниць різних рівнів, компонентів, елементів, видів, типів, функцій. Коротко схарактеризуємо найбільш суттєве.

Медіатексту, як і тексту загалом, притаманні ознаки, зумовлені його природою. Як *іманентні* щодо журналістського твору розглядаємо такі центральні категорії: просторово-часова детермінованість, когезія та когерентність, синтагматичність / лінійність, довершеність. Але з огляду на потребу врахування специфіки медіатексту (актуалізованого в різних видах ЗМІ), глибшого пізнання природи тексту як однієї з ланок комунікації, принциповим під час лінгвістичного аналізу є розуміння *первинних / основних* та *вторинних / факультативних* ознак.

Завдяки обов'язковим ознакам, таким, які не залежать від змістових і формальних особливостей, аудиторного спрямування, ідіостилу медіатекст, як і всякий інший текст, сприймається утворенням цілісним. *Когерентність* — первинна ознака медіатексту — ґрунтована на тісному взаємозв'язку внутрішнього і зовнішнього планів твору. Смилова єдність забезпечена взаємодією мікротем та логікою розгортання макротем на рівні тематичної структури. Особливо виразним щодо цього є саме журналістський текст, для якого в більшості випадків характерна монотематичність. Тут когерентність досягається і за рахунок сукупності підпорядкованих основній темі підтем, і відповідними фонетичними, лексичними, фразеологічними, словотвірними тощо ресурсами. Серед основних ознак тексту — також *зв'язність*, для реалізації якої визначальними є граматичні засоби, правильність побудови, послідовність синтаксичних конструкцій, логічність розробки макротем. З когерентністю тексту тісно пов'язана й *когезія* — ще одна обов'язкова ознака. Вона реалізується за допомогою всіх текстових засобів, як-от: структурно-композиційних, змістових, власне вербальних. Принагідно зауважимо, що розмежують лінійну та вертикальну зв'язність (Kochan, 2008, с. 34). Перший тип спостерігаємо під час безпосереднього (контактного) зв'язку всіх елементів тексту, що виразно відображено в синонімії, узгодженні видо-часових форм дієслів,

послідовності синтаксичних конструкцій тощо. Другий — стосується тематичної узгодженості кожної змістової частини тексту (мікротеми) з макротемою. Незважаючи на універсальність згаданих категорій для всіх типів тексту, засоби їх реалізації у зв'язку з функціональним навантаженням твору. Оскільки в науковій літературі традиційно більшу вагу приділяють художньому тексту, вважаємо за доцільне наголосити на специфіці саме журналістського тексту. У ньому домінує завдання оперативного поінформувати соціум про суспільно значущі реалії, тому й засоби, що утруднюють розуміння змісту, затьмарюють основну думку, можуть сприйматися неоднозначно, відходять на периферію, вживаються як додаткові й потребують декодування.

Як універсальну ознаку тексту назвемо *членованість*, можливість структурування за різними параметрами та з різною метою. Слушно виокремлюють глибинне та поверхове, концептуальне, методичне, змістове, графічне (Kochan, 2008, с. 38), інтонаційне, граматичне членування тощо. Взаємопов'язаність усіх первинних ознак тексту доводить можливість його членування на тематичні, логіко-поняттєвий поділ, граматичні та інші компоненти. На основі загаданих первинних ознак виформовується *викінченість* медіатексту, тобто узгодженість задіяних лінгвальних ресурсів, синтагматично-парадигматичних засобів та зв'язків, etc. Вважаємо: під час вивчення журналістського тексту *викінченість* можна тлумачити ширше — як зв'язок із комунікативними обставинами (журналістськими завданнями, аудиторним спрямуванням, культурним, історичним, політичним тощо контекстом), гармонійність змісту і форми, що втілена на багатьох рівнях (тематичному, логіко-поняттєвому, емоційно-експресивному тощо) і різними лінгвально-паралінгвальними засобами.

Коротко схарактеризуємо, що, на наш погляд, вирізняє медіатекст серед інших. Передусім він є важливим складником масової комунікації. Орієнтація на широкий загал, тісний зв'язок із реальністю зумовлює його лінгвально-паралінгвальні особливості. Оскільки журналістський текст є продуктом професійної мовленнєвої діяльності, обов'язковими його рисами логічно вважати й культуромовні комунікативні: змістовність, нормативність / правильність, логічність, точність, ясність,

різноманітність, багатство тощо. Усі ці категорії важливі, однак у контексті завдань нашої публікації характеризувати їх не будемо. Натомість зосередимося на іншому важливому аспекті лінгвістичного аналізу журналістського твору — врахуванні одиниць тексту.

При значному інтересі сучасних науковців до різних питань тексту проблемою залишається повний опис і систематизація його *одиниць*. Спробу комплексно розглянути одиниці тексту нами було вже зроблено (Shapovalova & Shebeshtian 2016), стисло подаємо тут основні спостереження. Медіатекст містить мовні засоби всіх рівнів. Найменшою *комунікативною одиницею є речення* (у письмовому) / *синтагма, фраза* (в усному тексті), хоча тут можна оперувати й поняттями «*висловлювання*» / «*судження*», які на рівні логіки узгоджуються із зазначеними вище.

З огляду на те, що усний текст первинний, широко представлений в аудіовізуальних ЗМІ, не можна залишити поза увагою фонетичний рівень, який актуальний для текстів аудіовізуальних медіа. Усне мовлення фундаментально опрацьоване в українському мовознавстві, зокрема і Ю. О. Карпенком (1996). Результати досліджень не можна ігнорувати і під час вивчення усного журналістського твору. Потрібно зважати як на сегментні, так і на суперсегментні складники мовлення. Серед них можна виокремити некомунікативні й комунікативні. Мінімальними некомунікативними сегментними одиницями є фонетичні слова (окремі лексеми або групи лексем, об'єднаних акцентно). З них постають більші утворення — синтагми, які за змістом і граматичними рисами співвідносні в синтаксисі з простим реченням або частиною складного. Із синтагм складаються фрази, що є реальними (комунікативно значущими) одиницями тексту, оскільки в них реалізована мікротема. Відповідно текст членується на фрагменти, які становлять послідовність одиниць (фонетичних слів — синтагм — фраз), що сприймаються як органічна тематично-структурна єдність. До слова, у письмовому тексті вона графічно відповідає абзацу, який є найбільш поширеним способом членування медіатексту за мікротемами. У великих за обсягом журналістських матеріалах застосовують ще й поділ на розділи.

Зазначимо, що реалізація лінійних одиниць неможлива без надлінійних. Тому в методиці лінгвістичного аналізу аудіовізуального тексту

інтонаційна складова, компоненти фразового наголосу (синтагматичний, фразовий, логічний, емфатичний наголоси, паузи різного типу) слугують критеріями осмислення. До прикладу, можна оцінювати усний журналістський текст з погляду емоційного забарвлення, відповідності логічному компоненту, нормативності акцентуації. Останнє, за нашими спостереженнями, є надзвичайно актуальним питанням сучасної журналістської практики, яке потребує окремого аналізу.

В аспекті лексикології як мінімальну неподільну одиницю медіатексту можна розглядати слово / лексему — суттєвий компонент логіко-поняттєвого плану. Ця одиниця є базовою для розгортання макротемати, організації змістової структури журналістського тексту, формування логіко-поняттєвого каркасу. Зауважимо: оскільки всі одиниці тексту / медіатексту (від меншої некомунікативної до більшої комунікативної) перебувають у тісних зв'язках — морфологічних, синтаксичних, стилістичних, то навіть при частковому вивченні тексту (наприклад, за окремими лінгвальними рівнями) треба це враховувати.

Зрозуміло, що все зазначене безпосередньо стосується методики лінгвістичного аналізу медіатексту. Тут можна говорити про частковий аналіз, орієнтований на рівні мови, тобто лексичний, фразеологічний, морфологічний, синтаксичний та ін. За сукупністю задіяних ресурсів, домінуванням стильових засобів, сферою актуалізації доцільно виокремлювати стилістичний аналіз медіатексту, аналіз жанрових особливостей тощо. Відповідні підходи до вивчення журналістського твору ми задіємо послідовно в навчальному процесі та у власній науковій роботі, зокрема й під час опрацювання закарпатських медіатекстів, де визначили основні лінгвальні риси місцевого колориту (Shebeshtyan & Sharovalova, 2021, с. 470–496). Максимально вичерпне уявлення про текст дає його комплексний аналіз, зокрема культуромовний або структурний (з урахуванням усіх компонентів: тематичного, логіко-поняттєвого, інформаційного, емоційно-експресивного, архітектонічного та ін.).

3. Обговорення

З'ясувавши основні особливості лінгвістичного аналізу медіатексту як важливого поняття підготовки професійного медійника, можна

стверджувати, що осмислення журналістського твору неможливе без урахування базових для відповідної методики понять — ознак, одиниць, компонентів та іншого, — оскільки саме вони є визначальними і для процесу вивчення медіатвору під час підготовки журналіста, і для теоретичного опрацювання різних типів аналізу журналістського твору. На наш погляд, доцільно поглиблювати як прикладний аспект лінгвістичного аналізу медіатексту, так і теоретичний фундаментальний.

4. Висновок

Запропоновані теоретико-практичні розробки спрямовані на комплексне ґрунтовне, багатоаспектне вивчення медіатексту (всіх видів ЗМІ) як основного предмета журналістської діяльності. Знання з текстознавства, безперечно, входять у базовий комплекс підготовки професійного медійника. Добра орієнтація в різних аспектах текстотворення, глибоке розуміння всіх компонентів журналістського твору забезпечить високий культуромовний рівень фахівця, загалом ефективність його професійної діяльності. Отже, багатоаспектне, вдумливе опрацювання медіатексту на підставі методики лінгвістичного аналізу вважаємо дієвим інструментом опанування журналістської професії у вищій школі. Цей підхід уже втілено під час вдосконалення освітньої програми в межах міжнародного проекту “Journalism Education for Democracy in Ukraine: Developing Standards, Integrity and Professionalism” (Еразмус+ KA2), а орієнтація на фундаментальне осмислення медіатворчості, вироблення критичного мислення майбутнього фахівця (що справді є результатом послідовного систематичного читання й аналізу різноманітних журналістських текстів) схвально оцінені й закордонними експертами.

References

- Karpenko, Y. (1996). *Phonetics and phonology of the modern Ukrainian literary language*. Chornomor'ya.
- Kochan, I. M. (2008). *Linguistic analysis of the text*. Znan'ia.
- Kovalik, I., Matsko, L., & Plyusch, M. (1984). *Methodology of linguistic text analysis*. Higher School.
- Kuznetsova, T. (2020). Communicative-conceptual approach as the basis of axiological research of media text. *Scientific Notes of V.I. Vernadsky Taurida National University. Series: Philology. Journalism*,

- 31 (2), 208-2015. <https://doi.org/10.32838/2663-6069/2020.2-4/32>
- Radzievska, T. (1999). *Communicative and pragmatic aspects of text creation* [Doctoral thesis]. National Academy of Sciences of Ukraine; Institute of Ukraine languages.
- Rizun, V., Mamalyga, A. & Feller, M. (1998). *Essays on the text. Theoretical issues of communication and text*. Kyiv University.
- Rusanivskiy, V., Taranenko, O. (eds) (2004). *Ukrainian language: Encyclopedia*.
- Serazhym, K. (2008). *Textology*. Kyiv University Publishing and Printing Center.
- Shapovalova, H. & Shebeshtian, Ya. (2016). *Theoretical and practical issues of textual studies*. Grazhda.
- Shebeshtian Ya., & Shapovalova H. (2015). Text signs as a universal category for works of all styles and genres. *Language. Society. Journalism: Collection of materials and theses of the XXI international scientific and practical conference on problems of the functioning and development of the Ukrainian language* (pp. 101-104). Kyiv, April 3, 2015. Publisher of Palivoda A. V.
- Shebeshtyan, Ya., & Shapovalova, H. (2021). Reflection of local flavor in modern Transcarpathian media texts. In: *Linguistic and extralingual aspects of communication in the multicultural environment of Transcarpathia: monograph* (pp.470-496). RIK-U.
- Tay, L., Woo, S. E., Hickman, L., & Saef, R. M. (2020). Psychometric and Validity Issues in Machine Learning Approaches to Personality Assessment: A Focus on Social Media Text Mining. *European Journal of Personality*, 34(5), 826–844. <https://doi.org/10.1002/per.2290>

Shapovalova Halyna, Shebeshtian Yaroslava and Putrashyk Vasyl. Principles of linguistic analysis of media text

The article deals with the principles of linguistic analysis of media text, the peculiarity of the study of a journalistic work as a central concept of training a professional speaker is clarified; attention is focused on the concepts basic to the relevant methodology (signs, units, components, etc.), which are decisive both for the process of studying the media text itself, and for distinguishing different types of analysis of a journalistic work. The intelligence takes into account that one of the most important skills in mastering professional competences are the skills of reading - analyzing - speaking / writing, and textual studies as a course and field of knowledge has an integral character, logical structural connections with almost all journalistic disciplines. The most adequate understanding of the media text is provided by its complex analysis, in particular cultural-linguistic or structural (taking into account all components: thematic, logical-conceptual, informational, emotional-expressive, architectural, etc.). The proposed theoretical and practical developments can be used during students' mastery of various professional disciplines, which will contribute to the conscious use of all lingual-paralingual means of text creation, and therefore will ensure the effectiveness of professional activity. It has been proven: multifaceted, thoughtful processing of media text based on the linguistic analysis method is an effective tool for mastering journalism in higher education. This approach was tested during the improvement of the educational program within the framework of the Erasmus+ KA2 international project "*Journalism Education for Democracy in Ukraine: Developing Standards, Integrity and Professionalism / DESTIN*", and the focus is on the fundamental understanding of media creativity, the development of critical thinking of the future specialist (which is really the result consistent systematic reading and analysis of various journalistic texts) were favourably evaluated by foreign experts as well.

Keywords: analysis; journalistic education; media text; method; media text units; signs of media text; types of analysis.

Author biographies

Halyna Shapovalova is Candidate of Philological Sciences (Ph. D.), Associate Professor of the Department of Journalism National University (Uzhhorod, Ukraine).

Yaroslava Shebeshtyan is Candidate of Philological Sciences (Ph. D.), Associate Professor of the Department of Journalism National University (Uzhhorod, Ukraine).

Vasyl Putrashyk is Senior Lecturer at the Department of Journalism Uzhhorod National University (Uzhhorod, Ukraine).

This work is licensed under a Creative Commons Attribution-ShareAlike 4.0 International License.